

El Col·loqui de Llengua i Literatura Catalanes (París, del 4 al 10 de setembre de 2000). —Del 4 al 10 de setembre de l'any 2000 tingué lloc el XIIè Col·loqui Internacional de Llengua i Literatura Catalanes, que aquesta vegada es reunia a París, a la vella Univ. de la Sorbona. L'acte inaugural se centrà sobretot en el discurs que hi pronuncià el President (ço és, dit en català, el Rector) de la Univ. Georges Molinié, a qui hem d'agrair que exposés, com a intel·lectual no especialista però sí interessat pels temes del Col·loqui, la seva visió de la llengua catalana, en ella mateixa, en la seva història i en la societat dels nostres dies.

Passem a les sessions de treball del Col·loqui. Els tres temes que la Junta de Govern de l'Associació Internacional de Llengua i Literatura Catalanes (AILLC) havia establert eren: 1) Literatura catalana del s. xx; 2) Relacions francocatalanes, i 3) La llengua catalana entre els s. xvi i xix. Tots tres quedaven recollits en les dues conferències plenàries: la inaugural: «Formes de l'escriptura a l'obra de Pere Gimferrer», per Marie-Claire Zimmermann (tema 1), i la de cloenda: «Traduccions de Racine rosselloneses», per Modest Prats (temes 2 i 3).

Com és natural, els temes dits també foren repesos a les ponències. Aquestes versaren especialment sobre els temes 1 i 3, per més que les de Joaquim Molas («La recepció de Baudelaire en terres catalanes: 1884-1938») i d'Eliseu Trenc («Barcelona-París, un viatge iniciàtic pels escriptors i artistes modernistes») garantien que el tema 2 no solament hi era present, sinó també ben atès. Les ponències restants de literatura catalana anaren a càrrec de Denise Boyer («El subjecte poètic a la poesia catalana del franquisme») i Arthur Terry («Els darrers contes de Salvador Espriu»). Les de tema lingüístic foren exposades per Antoni M. Badia i Margarit («Cristòfor Despuig: ideologia i llengua»), Jordi Colomina («*Com* i *com a* en català»), Rolf Kailuweit («Cap a la Renaixença: actituds lingüístiques en la primera meitat del segle XIX») i Brauli Montoya («L'oriolà: una varietat siscentista de la llengua catalana»). Conferències

plenàries i ponències palesaven la cura de la Junta de Govern de l'AILLC perquè les tasques acadèmiques dels col·loquis restin repartides a parts iguals entre especialistes del domini lingüístic català i catalanòfils de terres foranes.

Les comunicacions acceptades pel Comitè Organitzador vorejaven la setantena. No puc afinar més car, com sol ocórrer dissortadament en aquesta mena de reunions, no tots els autors es presentaren i llurs anunciats textos quedaren sense llegir i, a l'inrevés, en foren llegits d'altres dels quals hom no tenia coneixença. Crec que tots plegats hauríem de reflexionar sobre aquest punt, que va més enllà del col·loqui que reporto. Si el Comitè Organitzador hagués volgut atènyer-se als terminis fixats, només hauria admès la meitat de les comunicacions originàriament anunciades. Les darreres versions del programa anaven introduint canvis i ni la que hom distribuï en inaugurar-se les sessions de treball no retratava la que fou realitat efectiva.

Dit això, em plau d'afirmar que la majoria de les comunicacions que jo vaig sentir (totes, del tema de llengua) eren de qualitat i dignes de publicació. Haurem d'esperar que apareguin les actes del Col·loqui per emetre'n un judici més ponderat (així com per establir-ne el recompte exacte). La meua impressió personal (i que vaig sentir de boca d'altres participants) em permet d'afirmar que, des del punt de vista científic, el Col·loqui de París passarà als annals de l'AILLC com una contribució ben remarcable.

El Comitè Organitzador concentrà allò que a la primera circular hom havia anomenat «activitats complementàries» en el magnífic concert de clavecí, violí, viola i flautes de bec, que tingué lloc el dia 5 a l'amfiteatre Richelieu, com a coronament de les sessions de la primera jornada, a càrrec de Caroline Howald, Noëlle Spieth i Ariane Maurette. Hi sentírem Johann Sebastian Bach, Georg Friedrich Händel i Johann Joachim Quantz.

Altres activitats foren dedicades a visites guiades de mitja jornada, el dijous 7 i el diumenge 10, a diversos indrets de París de notable relleu històric i turístic.

Com és habitual, el divendres 8 se celebrà l'Assemblea general ordinària de l'AILLC. Hi foren presentats i aprovats la memòria d'activitats, l'estat de comptes i el pressupost. Per acord de l'Assemblea, el XIIIè Col·loqui (any 2003) tindrà lloc a Girona. Com a successor de Joan Veny, que reglamentàriament cessava en el seu càrrec, Albert G. Hauf fou elegit president de l'Associació. També foren elegits vocals Joan Mas i Vives i Beatrice Schmid, en substitució dels qui havien acabat llur mandat, i vicesecretària, Blanca Palmada.

Seguint una tradició ja ben consolidada, també el Col·loqui de París s'acabà amb un sopar col·legial, en el decurs del qual les discrepàncies científiques i altres reticències restaren ofegades pel corrent de companyonia i d'amistat que s'emparà dels assistents. [A. M. B. i M.]